

gaa saa langt ned, som det er paatenkt fra vor Side; men det er ingenlunde begrundet, at man bør blive staaende ved det allerede nu Eksisterende, fordi der mangler, netop hvad det kommer an paa, nemlig en fuldstændig Godtgjørelse af, at der ikke har fundet en saa betydelig Nedgang Sted, som virkelig har fundet Sted. Det er vist, at Hensynet til en hurtig Expedition staar over Hensynet til Besparelse; jeg tog Hensyn til det Princip, at Embedsmændenes Antal bør staa i Forhold til Arbejdet, og at naar Arbejdet gaar op, kan det være forsaarligt at forøge Antallet; men gaar Arbejdet ned, er det ikke rigtigt at holde det samme Antal Embedsmænd, thi der maa være et vist Forhold mellem Embedsmændenes Antal og Arbejdet. Det er et Hovedprincip, som der synes meget for meget imod her i Landet, og hvor det kan rammes, bør det ske. Det vil være meget let at naae her, i det Mindste for en væsentlig Del ved ikke at antage nye midlertidige Embedsmænd, saa at man behøver ikke engang at lade Nogen gaa bort. — Naar den ærede Minister sagde, at Loven af 31te Mai 1852 forpligtede Statskassen til at yde sit Bidrag til disse nye Bønninger overalt, hvor Forhøielse skulde finde Sted, saa er det ganske rigtigt; men Spørgsmaalet er netop her det, hvorvidt man i det Tilfælde maatte have den Anskuelse, at her skulde gives Forhøielse. Det har heller ikke været min Mening at rette en særlig Dadel mod Ministeren for den Feil, jeg gjorde opmærksom paa, at der er i Finansministeriets Motiver til Forslaget. Jeg har kun fremhævet Feilen i Motiverne, fordi det var nødvendigt for at man overhovedet kunde forstaa Positionen. Denne Feil, tilstaaer jeg, er ikke af saa stor Betydning, at jeg for dens Skyld vilde gjøre noget Stort deraf; men jeg gjentager, at der i hele Spørgsmaalet kommer til at skjule sig et Princip. Spørgsmaalet om disse Forhøielers Lovlighed er jo nemlig i højeste Grad omtvistet. Spørgsmaalet er jo, om man her gennem sin Medvirkning skal gaa til ved dette Forflags Vedtagelse at anerkjende Lovligheden af de af Kultusministeren truffne Dispositioner. Her kommer altsaa et Principspørgsmaal frem, som ikke godt kan skydes til Side, uden at Thinget, som det forekommer mig, kommer i Modsigelse med sig selv og endog med den Stilling, det indtog for ganske kort Tid siden. Jeg har fremdraget det, ikke for at udtale en Dadel med Hensyn til en Feil, som jeg kun tillægger ringe Betydning, men fordi jeg tror, at det er heldigt allerede ved den Behandling at faae Die for, hvad der ligger i Spørgsmaalet, saa at man ikke skal overrumple eller glemme det Hele til 3die Behandling. — Svad Manders—Grenaa Banen angaar, skal jeg ikke komme ind paa den Tid, der ligger forud for det nuværende Ministeriums Tiltræden. Svad der har været syndet eller ikke syndet af tidligere Ministre, ligger for langt tilbage til at have no-

gen Interesse for Thinget, og Amtsraadets Deltagelse i Sagen vedkommer os jo ikke her. Svad det kommer an paa, er kun det Spørgsmaal, hvorvidt man kan anse den Fremgangsmaade, den ærede Minister har brugt, for konstitutionelt rigtig eller for rigtig overfor Ministeriets Forhold til Thinget. Nu siger den ærede Minister, at han tror at have handlet rigtig saavel reelt som formelt, og forsvare sin reelle Fremgangsmaade derved, at han har holdt Kjøbet aabent, og at han mener, at han heller ikke i andre Henseender har gjort Skade, og det Formelle søgte den ærede Minister at holde paa derved, at han protesterede; imod, at de Udtalelser jeg for lidt siden har tilladt mig at fremdrage af Protokollen, havde Karakteren af en Overenskomst. Det kan jeg ikke indrømme den ærede Minister. De Protokolludtalelser, som jeg tillod mig at oplæse, og som meget tydeligt og bestemt sagde, at Udvalget og Ministeren vare blevne enige om, at Reservecens Midler burde og skulde anbringes i let realisable Effekter, disse Udtalelser i Protokollen ere ikke, saaledes som den ærede Minister bemærkede, en Tilføjelse af Udvalgets Formand. Dersom den ærede Minister havde Ret deri, saa kunde jeg forstaa hans Maade at forsvare sit Standpunkt paa. Den ærede Minister sagde, hvis jeg ikke har noteret feil, at han protesterede mod at betegne en saadan Ustale som en Overenskomst, og at det, at Formanden havde tilføjet hans Bemærkninger i Protokollen, gjorde dem ikke til en Overenskomst, eller at hans Udtalelser i Protokollen om disse Papirer gjorde dem ikke til en Overenskomst, nei, det er rigtigt; men disse Udtalelser her ere ikke blot en Tilføjelse i Protokollen af Udvalgets Formand eller af Sekretæren, men det er en af Udvalget vedtagen Beretning om, hvad der i det Møde, der blev afholdt den og den Dag i 1875, blev vedtaget som den rigtige Fremgangsmaade med Hensyn til disse Midlers Forvaltning imellem Ministeren og Udvalget, og det i den Grad, at det er en nedskreven Beretning om, hvad Udvalget billigede, at Ministeren gjorde. Der bruges det Udtryk, at Udvalget billiger, at Ministeren bærer sig saaledes og saaledes ad. Denne Udvalgets Dom eller denne dets Anerkjendelse af de Regler, som Ministeren har udtalt at ville følge med Hensyn til Reservecens og Kassebeholdningens Administration, har været tilsendt Ministeren, og der er blevet tilskrevet og rettet af Ministeren, og Udtalelsen er ikke nedskreven her i Protokollen, uden at det har været godkendt af Ministeren, at de Udtryk skulde bruges. Den har altsaa en fuldstændig anden Karakter, end om det var en Tilføjelse af Formanden eller Sekretæren. Det er intet Referat af Forhandlingen, men Resultatet af den stedfundne Konference, udtrykt i en særlig af Ministeren selv gennemlæst, rettet og godkendt officiel Text. Derved faar denne Udtalelse i Protokollen en væsentlig anden Betydning. Jeg kan ikke se rettere, end at den har en for Ministeren